

Sygn. akt II Ka 110/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Przemysława Rycaka

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2022 r.

sprawy **D. C.**

oskarżonego z art. 177§1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 4 października 2021 r. sygn. akt II K 77/21

I. utrzymuje wyrok w mocy;

II. zasądza od oskarżyciela posiłkowego K. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa 10 zł tytułem przypadającej na niego części wydatków sądowych w postępowaniu odwoławczym stwierdzając, że w pozostałej części ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 110/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z 4 października 2021 r. sygn. akt II K 77/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Zarzuty prokuratora:</p> <p>- obraza przepisów prawa karnego procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, polegającą na jednostronnej, dowolnej ocenie zebranego materiału dowodowego, dokonanej z przekroczeniem przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów, przeprowadzonej tylko i wyłącznie na korzyść oskarżonego, bez uwzględnienia okoliczności przemawiających na ich niekorzyść oraz dokonaniu oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego, nienależyte rozważenie niektórych dowodów ujawnionych w toku postępowania we wzajemnym ich powiązaniu lub całkowite ich pominięcie, w szczególności konsekwentnych i spójnych zeznań pokrzywdzonego K. S. (1) oraz treści opinii z zakresu wypadków drogowych, co spowodowało, wysnuć przez Sąd mylnego wniosku,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

że D. C. nie popełnił zarzucanego czynu,
co w konsekwencji doprowadziło do jego uniewinnienia.

Zarzuty pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:

- naruszenie art. 4, art. 7, art. 92 i 410 kpk poprzez selektywną, nieobiektywną i dowolną ocenę materiału dowodowego, polegającą na:

- dokonywaniu ustaleń faktycznych jedynie w oparciu o część zeznań świadków w osobach A. T., B. O. i K. O. mimo zachodzących ewidentnych sprzeczności w relacjach tych osób oraz różnic między zeznaniami poszczególnych świadków co do istoty zdarzenia, czego konsekwencją było nierozważenie wewnętrznych sprzeczności i rozbieżności tych zeznań prowadzące do ich wadliwej oceny jako wiarygodnych, a w konsekwencji dokonanie błędnych ustaleń faktycznych w szczególności w zakresie dotyczącym przebiegu przedmiotowego zdarzenia, sposobu zachowania obu kierowców, a także sygnalizacji skrętu w prawo poprzez włączenie prawego kierunkowskazu przez oskarżonego.

- bezkrytycznym obdarzeniu wiarygodnością wyjaśnień oskarżonego, mimo oczywistego przedstawiania relacji z przedmiotowego zdarzenia w sposób korzystny dla siebie i odmienny od opisu zdarzeń przedstawianym przez K. S. (1),

- nieuzasadnionej odmowie wiary zeznaniom K. S. (1) w zakresie jego relacji na temat przebiegu zdarzenia i błędnym uznaniu tych zeznań za odosobnionych

	<p>i kreowanych, co jest niezrozumiałe, jako jego linia obrony,</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez przyjęcie, że oskarżony swym zachowaniem nie naruszył nieumyślnie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w sposób wskazany w akcie oskarżenia.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty zarówno oskarżyciela publicznego jak również pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych okazały się bezzasadne.</p> <p>Wobec tożsamości podnoszonych przez skarżących zarzutów związanych ze sferą oceny zgromadzonego materiału dowodowego oraz kierunku zaskarżenia na niekorzyść oskarżonego podniesione zarzuty zostały rozpoznane łącznie.</p> <p>W pierwszej kolejności należy uznać za błędne łączne zestawienie zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 7 kpk oraz art. 410 kpk sformułowany przez obu skarżących. Obraza art. 410 kpk polega na tym, że Sąd meriti oprze swe ustalenia na dowodzie, który nie został wprowadzony w sposób prawidłowy do procesu, bądź też gdy Sąd prawidłowo oceni określony dowód i uzna go za wiarygodny, ale dokonując ustaleń faktycznych pominie istotne okoliczności wynikające z tego dowodu, wreszcie w sytuacji - gdy Sąd orzekający pominie przy analizie</p>		

i ocenie dowodów określony, istotny dla rozstrzygnięcia danej sprawy dowód. Natomiast jeżeli skarżący kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę dowodów, to zarzut obrazy art. 7 kpk powinien sformułować w taki sposób, aby z jego treści wynikała istota obrazy tego przepisu w danej sprawie - tj. w treści zarzutu należy wskazać

jaki konkretnie dowód (czy dowody) został przez Sąd oceniony dowolnie oraz co istotne- w czym ta dowolność się przejawiała. Z powyższych uwarunkowań jednoznacznie wynika, że przepisy art. 7 kpk oraz art. 410 kpk mają charakter rozłączny i w związku z tym nie może być stawiany zarzut jednoczesnej obrazy tych przepisów, w oparciu o tą samą argumentację, bowiem przepisy te mają inny zakres znaczeniowy.

Sąd Okręgowy dokonując kontroli instancyjnej nie dopatrył się uchybień ze strony Sądu Rejonowego w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych oraz oceny poszczególnych dowodów - zeznań świadków oraz opinii biegłego. Fakt niezadowolenia skarżących z obiektywnych wywodów Sądu pierwszej instancji nie może być podstawą do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyszczególnił w jakim zakresie dał wiarę, a w jakim odmówił wiarygodności poszczególnym dowodom. Obie apelacje stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego.

Dla skuteczności zarzutu obrazy art. 7 kpk konieczne jest

wykazanie przez skarżącego jakich konkretnie uchybień w procesie oceny poszczególnych dowodów dopuścił się Sąd meriti. Omawiany zarzut nie może sprowadzać się tylko do tego,

że autor apelacji zakwestionuje sposób oceny określonych dowodów tylko dlatego,

że wynik tej oceny nie jest korzystny dla strony skarżącej (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2019 r. II AKa 8/19).

Dokonana ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy była prawidłowa z uwzględnieniem zasad wynikających z art. 7 kpk. Tymczasem skarżący przedstawiają własną ocenę poszczególnych dowodów przede wszystkim zeznań świadków. Sąd Rejonowy prawidłowo dostrzegł, że istota rozpoznania sprawy sprowadzała się na ocenie jednej z dwóch, sprzecznych, wersji przebiegu zdarzenia oskarżonego i pozostałych świadków (oskarżony sygnalizował skręt w prawo a jednocześnie w związku z tym, że poruszał się pojazdem wielkogabarytowym jednocześnie przekroczył oś jezdni aby mieć możliwość wjazdu w boczną drogę) oraz oskarżyciela posiłkowego (zobaczył przed sobą lewy kierunkowskaz włączony w zestawie pojazdów kierowanym przez oskarżonego i nie pamięta co było dalej) przy uwzględnieniu zasady swobodnej oceny dowodów z art. 7 kpk oraz art. 5§2 kpk.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 18 października 2021 r.,

sygn. II AKa 286/20 wyraził pogląd, który w pełni podziela Sąd Okręgowy,

że zastosowanie art. 5§2 kpk możliwe jest jedynie wówczas, gdy mimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów oraz dokonania ich oceny, spełniającej wymogi określone w art. 7 kpk, pojawią się w sprawie wątpliwości, których nie da się wyeliminować. W realiach niniejszej sprawy ocena poszczególnych dowodów zgromadzonych w sprawie pozwala na dokonanie ustaleń, w świetle których oskarżonemu nie można było przypisać winy w zakresie spowodowania przedmiotowego wypadku drogowego i nie pozostały wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

W niniejszej sprawie przyczyną zdarzenia nie było zachowanie oskarżonego, ale K. S. (2), który na skutek niezachowania szczególnej ostrożności, o jakiej mowa w art. 3 w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym zderzył się z pojazdem D. C.. Wbrew kierunkowi apelacji Prokuratora, oskarżyciel już w akcie oskarżenia przyjął, że wina oskarżonego miałyby wynikać nie z włączenia lewego zamiast prawego kierunkowskazu (a więc nie z wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd co do tego, w którą stronę skręci) , ale z nieupewnienia się (w lusterku), że manewr może wykonać bezpiecznie. Dziwi więc aktualnie kwestionowanie ustaleń Sądu, dokonanych na podstawie zeznań świadków, z których wynika, iż oskarżony podejmując manewr skrętu w prawo miał włączony prawy kierunkowskaz, skoro jest to zbieżne z tym, co oskarżonemu zarzucono. Oprócz oskarżonego okoliczność tę potwierdzają dodatkowo zeznania świadków B. O., K. O. oraz A. T., który zeznał, że osobiście wyłączył

światła w samochodzie ciężarowym kierowanym przez oskarżonego w tym prawy kierunkowskaz. Pomimo rozbieżności w zakresie okoliczności związanych z obserwowaniem włączonego kierunkowskazu, podniesionych przez Prokuratora w kontekście zeznań K. O. i B. O. należy zauważyć, że po raz pierwszy składali oni zeznania po upływie dość długiego czasu po zdarzeniu, ale i podkreślić, że kategorycznie wskazywali na to, który kierunkowskaz widzieli włączony. Świadek M. R. nie był również bezpośrednim świadkiem zdarzenia, nie widział jak doszło do wypadku, potwierdził jedynie okoliczności związane z usytuowaniem pojazdów, co znajduje odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym - zeznaniach świadków oraz dokumentacji zdjęciowej z miejsca zdarzenia. Zeznania przedmiotowego świadka znajdują potwierdzenie w zeznaniach pozostałych świadków. Z kolei świadek M. K. jako funkcjonariusz Policji interweniujący na miejscu zdarzenia zdał relację przebiegu zdarzenia uzyskaną od oskarżonego. Zeznania świadka w ocenie Sądu Okręgowego są jak najbardziej wiarygodne bowiem świadek uzyskał informacje o przebiegu zdarzenia od oskarżonego bezpośrednio po zdarzeniu, a więc w ocenie Sądu Okręgowego oskarżony nie mógł niejako przez tak krótki czas „przygotować” wersji przebiegu zdarzenia korzystnej dla siebie.

O wartości dowodu nie przesądza pochodzenie od osoby o bliższym lub dalszym stopniu pokrewieństwa, sympatie czy też antypatie między świadkami, lecz treść poszczególnych dowodów, tj. treść zeznań - tak w aspekcie ich

wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden przeprowadzony w sprawie dowód nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 marca 2015 r. sygn. II AKa 47/15). W związku z tym okoliczność związana z pokrewieństwem poszczególnych świadków, podniesiona w apelacji przez prokuratora, jest nieuzasadniona, bowiem każdy dowód jest oceniony przez pryzmat całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W ocenie Sądu Okręgowego ocena zeznań poszczególnych świadków, w tym pokrzywdzonego, wbrew twierdzeniom skarżących jest prawidłowa. Sąd pierwszej instancji słusznie przyjął, że pokrzywdzony zapamiętał dość szczegółowo, że oskarżony miał włączony lewy kierunkowskaz, tymczasem nie pamięta pozostałych okoliczności- momentu uderzenia, toru jazdy pojazdem marki V., ani podejmowanych manewrów. W ocenie Sądu Okręgowego w bardziej szczegółowy sposób opisał zachowanie i manewry podejmowane przez oskarżonego- przekroczenie osi jezdni, ewentualne jego zdaniem zatrzymanie, jak również sygnalizowanie skrętu w lewo. Pominął natomiast przykładowo fakt, czy oskarżony hamował. Pozostali świadkowie o ile nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia to zapamiętali, że oskarżony miał włączony prawy kierunkowskaz sygnalizując skręt w prawo.

Sąd Okręgowy zwraca również uwagę iż poruszając się pojazdem wielkogabarytowym podejmując manewr skrętu w prawo oskarżony z

pewnością musiał znacząco, prawie do zatrzymania, zwolnić, zwłaszcza gdy wjazd na posesję znajdował się pod kątem 90 stopni. Jak wynika z dokumentacji zdjęciowej znajdującej się w aktach sprawy do zderzenia doszło w chwili gdy praktycznie cały ciągnik siodłowy (bez tylnych kół) znajdował się już we wjeździe na posesję. Wobec czego w ocenie Sądu Okręgowego do zderzenia doszło w zaawansowanej fazie manewru skrętu w prawo w której oskarżony nie miał możliwości uniknięcia zderzenia. Ponadto z dokumentacji zdjęciowej z miejsca zdarzenia wynika, iż pojazd pokrzywdzonego znajdował się na poboczu co potwierdza zeznania świadków, iż oskarżyciel posiłkowy chciał wyprzedzić poboczem z prawej strony pojazd kierowany przez oskarżonego. Wiarygodne są również wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim zeznał, że w trakcie skrętu następuje „złamanie” ciągnika siodłowego i wtedy widać tylko pół naczepy i brak jest widoczności, co się dzieje z tyłu za pojazdem. Trzeba tu mieć na uwadze specyfikę zestawu pojazdu, jakim kierował oskarżony – ciągnik siodłowy z naczepą jest nie tylko długi, ale i szeroki na tyle, że jadący za nim w niedużej odległości samochód osobowy, zwłaszcza poszukujący możliwości wyprzedzenia, może nie być widoczny w prawym zewnętrznym lusterku zza krawędzi naczepy. Jeżeli oskarżony upewnił się w tymże lusterku, że może skręcić w prawo, po czym rozpoczął ten manewr, to po zmianie kąta ciągnika prawe zewnętrzne lusterko nie pokazywało już drogi za zestawem, ale bok naczepy i pojazdu pokrzywdzonego, wyjeżdżającego z tyłu na prawe pobocze, w tym momencie nie

mógł już zobaczyć. Dla oceny, w którym momencie możliwość taką utracił, koniecznym byłoby w miarę precyzyjne ustalenie parametrów ruchu obu pojazdów, co wobec braku wystarczających materialnych śladów nie było możliwe. Nie jest jednakże również możliwe, by jadąc już od pewnego czasu z minimalną prędkością (bo deklarowaną przez pokrzywdzonego jako równą z prędkością oskarżonego), K. S. (2) nie mógł zauważyć manewru oskarżonego i zatrzymać się, unikając zderzenia. Wynikająca ze skali uszkodzeń siła, z jaką uderzył w ciągnik, wskazuje na prędkość zdecydowanie wyższą niż prędkość, z jaką oskarżony mógł ciągnikiem z naczepą próbować wejść w zakręt pod kątem 90 stopni. Ta zdecydowanie wyższa prędkość wskazuje, że pokrzywdzony błędnie odczytał ruch zestawu pojazdów, przekraczającego oś jezdni, nie zauważył lub zlekceważył prawy kierunkowskaz i postanowił go wyprzedzić – nieprawidłowo, bo poboczem, po którym taki manewr nie mógł być wykonywany, jako że nawet utwardzone pobocze nie jest dodatkowym pasem ruchu. Tym samym tylko hipotetyczna możliwość, że przy pewnym układzie wzajemnych prędkości, przy określonym momencie rozpoczęcia przez pokrzywdzonego manewru wyprzedzania, zanim ciągnik zmienił kąt ruchu i jego lusterko przestało pokazywać drogę za i obok naczepy, oskarżony mógł zauważyć pojazd pokrzywdzonego i zaniechać zamierzonego/rozpoczętego manewru, nie wystarcza dla ustalenia, że faktycznie tak było, a oskarżony jest winien **spowodowania** przedmiotowego zdarzenia drogowego.

Warunkiem sprostania obowiązkowi szczególnej ostrożności, nałożonemu na uczestnika ruchu drogowego w sytuacjach wskazanych w ustawie, jest nieustająca obserwacja sytuacji na drodze, umożliwiająca percepcję wszystkich zmian i odpowiednie dostosowanie się do nich (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 2009 r., V KK 34/09). W związku z tym w tych okolicznościach nie sposób przyjąć aby oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu występkę z art. 177§1 kk.

W niniejszej sprawie o ile opinia biegłego jest spójna i logiczna, to nie dała jednoznacznej, stanowczej odpowiedzi na wiele pytań z uwagi na brak dostatecznych danych. Obaj skarżący dokonali wybiórczej oceny opinii biegłego opartej na twierdzeniu biegłego, że „najprawdopodobniej istniała możliwość uniknięcia wypadku przez oskarżonego, gdyby upewnił się on w lusterku co do możliwości bezkolizyjnego wykonania planowanego manewru i zaniechanie skrętu po zauważeniu nadjeżdżającego samochodu V.- do wypadku nie doszłoby”. Pomijają jednak wcześniejszy wniosek, w którym biegły stwierdził, że nie można ocenić kwestii możliwości uniknięcia wypadku przez kierującego pojazdem marki V. po zauważeniu skrętu ciągnika z uwagi na brak informacji na temat prędkości obu uczestników. Wobec tego okoliczność podnoszona przez obu skarżących jest wysoce hipotetyczna, której nie można rozstrzygnąć. Niejednokrotnie opinie sporządzane

przez biegłych nie mają charakteru kategoriowego, ale nie można na tej podstawie odrzucać takiej opinii. Biegły zasadnie powstałe wątpliwości tłumaczy brakiem możliwości ustalenia prędkości obu uczestników, jak również ich zachowania na drodze.

Bezzasadność wszystkich omówionych wyżej zarzutów obraży prawa procesowego w zakresie oceny dowodów zawartych w apelacji, czyni niezasadnym także wywiedziony na ich podstawie wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji podniesiony przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Ubocznie Sąd Okręgowy wskazuje, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie dokończył sformułowanego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (tak: T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Zakamycze 2003, teza 9 do art. 438 kpk). Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonując kontroli instancyjnej uznał, iż ustalenia faktyczne

<p>dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd pierwszej instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne, mocne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne. Analiza całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, pozwala na stwierdzenie, iż oskarżony swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion przypisanego mu czynu z art. 177§1 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.</p> <p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o - uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów podniesionych przez skarżących skutkowałą bezzasadnością wniosków. Ubocznie Sąd Okręgowy wskazuje, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego sformułował błędny niezgodny z obowiązującymi przepisami</p>		

postępowania karnego wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, bowiem zgodnie z regułą ne peius, wyrażoną w art. 454§1 kpk Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono postępowanie.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z 4 października 2021 r. sygn. akt II K 77/21- utrzymany w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wobec bezzasadności zarzutów skarżącego wyrok należało utrzymać w mocy.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

-----	-----
Zwięzłe o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Na podstawie art. 636§1 i 2 kpk w zw. z art. 633 kpk w zw. z art. 626 §1 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżyciela posiłkowego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 10 zł tytułem przypadającej na niego części wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze, przyjmując, że w pozostałej części ponosi je Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z 4 października 2021 r. sygn. akt II K 77/21	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z 4 października 2021 r. sygn. akt II K 77/21	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1	

	k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana